

SLOVENEK.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravišтво (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristočna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 177.

V Ljubljani, v petek 6. avgusta 1886.

Letnik XIV.

V Ljubljani, 6. avgusta.

Kdor hodi vsak dan listje na drevji gledat, od due do dne ne bode zapazil naglih sprememb; kdor vsak dan bere časopise, bode navadno prebravši list in položivši ga na stran, rekel, list je prazen, nima nič posebno novega. A vendar so vedue spremembe v naravi, v človeškem dejanji in v življenji narodov. Zato navadno pravimo, vsak čas svoje prinese, vsak ima pa tudi svoj posebni znak (karakteristikum), po katerem se od drugega razločuje. Poglejmo si v tem oziru naš čas, našo sedanjo dōbo, oziroma čas, v katerem sedaj živimo.

Ta čas bi posebno „per eminentiam“ imenovali čas nerešenih vprašanj, čas občne nezaupljivosti, čas, v katerem se vse pripravlja za nekaj, česar ali želí ali se bojí. Rekli smo: čas občne nezaupljivosti; mogočni tega svetá drug drugemu ne zaupajo, danes si zatrjujejo neomajljivo zvestobo in večni mir, jutri pa drug drugemu tla spodkopavajo. Ta večni mir je n. pr. med Nemčijo in med Rusijo; razmere med njimi so najboljše, vendar se podložni soseda in prijatelja iz dežele podé, in iz zgolj prijaznosti se deželne meje vtrjujejo, in vse se tako vredeje, da se prijatelj oškoduje. Ker pa se navadno prijatelj za take ljubeznjivosti ne zahvaljuje spodobno, išče si ljubosumen prijatelj še drugod prijatelja. Tako n. pr. Bismarku ne zadostuje samo prijaznost z Rusko, marveč išče prijateljstva pri drugem bližnjem sosedu, kterege je svoje dni močno in krivično razžalil, v katerem pa upa, da je vse pozabil in da ga sedaj potrebuje. Taka je prijaznost mogočnega pruskega cesarja in njegovega veleumnega kanclerja do Avstrije. Večkrat smo že zastavili vprašaje, kdo bolj potrebuje prijaznosti drug drugega, ali Avstrija ali Prusija, in nikdar nismo mogli pritrditi tem, ki so smatrali prijateljstvo Rusije za posebno dobroto našemu cesarstvu.

Politična prijateljstva se po potrebah sklepajo in izvršujejo. To bi bil nekaj pomen trocarske zveze za vzdržanje miru. Na političnem nebu se prikazujejo včasih znamenja, iz katerih se sklepa na bodoče vreme. Taka znamenja so na vnanjem političnem obnebju shod v Kissingen-u in potem pa navzočnost cesarja Viljema in Bismarka v Avstriji,

kar bi imelo potrjevati prijateljstvo dveh sosedov; tako znamenje tudi pohod brata presvitlega cesarja na ruskem carskem dvoru, dasiravno mislimo, da to ne bode ruske politike v nje odločilnih krogih in nazorih spremenilo, vendar je nekako znamenje, da saj ni bližnje nevarnosti. Rusija in nje stalna politika je, ki tudi veleumu Bismarku daje mnogo misliti; nje previdno in varno postopanje oči vsega svetá na-se obrača. V Evropi (na Črnem morju) in v Aziji (v nje osredji) istočasno postopa, proti zahodu, proti mogočni Nemčiji svoje stanje na Baltiškem morji in na Poljski vtrjuje. Preko Nemčije gleda na romanska ljudstva, ki jo simpatično popozdravljajo. Tak je toraj v glavnih potezah položaj vzhodne polovice Evrope.

Kaj pa hočemo reči o nje zapadni polovici, o romanskih narodih? Nič gotovega, nič stalnega, po državah stranka stranko vničuje; v Franciji ni več boj in tekovanje za blagor ljudstva, marveč za strankarske koristi, boj gré za moč in oblast, in dežela pri tem le peša. Italija ne more priti k pokoju, ker je s cerkvenim ropom skušala skopati si edinost, pa naložila si je breme, pod katerem bode prej ali poznej opešala, ako ne bode še pravi čas spoznanja in pokore. Krivično blago nima teka, ne pri posameznem, ne v državi. Zmota vseh zmot je, da bi v politiki ne veljale zapovedi božje, ampak le začasne koristi držav.

Ozrimo se pa še po znamenjih na obnebji naše domovine Avstrije. Tako znamenje nam je potovanje ogerskega ministerskega predsednika na Dunaj in v Ischl. Potem vest, ki smo jo ravnokar brali, da presvitli cesar ne pride k otvorjenju zgodovinske razstave 15. avgusta v Budapešt, marveč še le 30. avgusta k vlaganju sklepnega kamua pri novi Franc-Jožefovi vojašnici za pehoto, na kar pridejo potem na vrsto vojaške vaje, ko se bode spomin obhajal na osvojenje Budimske trdnjave.

Odsihmal, kar je ogerski ministerski predsednik imenoval venčanje grobov Hentzija in tovarišev netaktno in inkorektno, je že dobil toliko migljajev, da jih tudi navaden človek razumé, kaj bi jih Tisza ne?! Kaj pomaga gledé teh očitnih znamenj tista demonstracija, ki so jo napravili preteklo nedeljo v Budapeštu s tako zvanim

ljudskim shodom? Kaj hasne govoriti o razžaljenju, ko se pa ne pové, kdo je bil razžaljen, in zaradi tega se tudi ne more zadostiti, ko se oseba ne pozná. Le ogerski narod sploh imenovati, ni nič, ker se lahko dokaže, da ta ni bil žaljen. Toda mnogo smo že o tem govorili, novega nimamo kaj več povedati; oglejmo si danes le še osebe, ki so se odlikovale, bodisi kakor govorniki ali drugače pri tem zborovanji.

Kar se tega tiče, potrdi „Vaterland“, kar smo pisali, da so bili židje prav močno zastopani pri tem shodu, kajti v židovskem Theresienstadt-u so bila nekđaj vgodna tla za take škandale in demonstracije, in ta kraj je bil posebno dobro zastopan. Ogromni ljudski shod je poslušal gospode: Polonyi-a, Eötvös-a, barona Kaas-a in Otona Herman-a. Navetovana resolucija je bila enoglasno sprejeta, pa zakaj bi tudi ne bila?! Poslanec Iranyi bode to predložil poslaniški zbornici.

Koga hočejo s tem otropati? — Danski baron Kaas (pravi Arpadovec!) je govoril o ljudskih pravicah, o zastopništvu ljudstva in njegovih pravicah; državna postava, vlada in presvitli in prevzvišeni vladar, to pa je vse nič — menda ljudstvu podrejeno?! Baron Kaas je bil od začetka jeden najzvestejših „Deakoveev“ potem je služil Lonyay-u, pozneje uganjal konservativno politiko, sedaj je pa pri zmerni opoziciji, kateri je vodja grof Aponyi. Kako dolgo pa bode tū ostal, ko se je sedaj kazal v taki čudni svitlobi?

„Eötvös-a, tega zagovornika“ židov, že nekoliko poznamo. Taki „značajni možje“ (!) hočejo izraževati „sveto jezo razžaljenega naroda“ ter se vtikujejo v nedotakljive pravice vladarjeve in kritikujejo ukaze, ki so popolnoma postavní?!

In kaj so pa ti možje govorili? Kdor le bere te psovke, ne more drugače, kakor da se s studom v stran obrne. Baron Kaas je govoril „o ljudskih pravicah“ a vladarja ne pozna; tovariš „Eötvös“ je pa govoril o skupni armadi... Ta mož je naravnost rekel, da ni Avstrije... Koštovcu bi pač bilo najbolj služno, ko bi Avstrije ne bilo; vendar ta Avstrija še živi, kljubu dualizmu l. 1867 (kterege je pomagal sklepati tuji baron) in še bode živela na blagor mnogobrojnih narodov in kot zaštitnica krščanske omike proti vzhodu.

LISTEK.

Tri dni med Nemci.

Deževalo je in sploh kaj neugodno bilo je vreme za domače poljedelsko delo, ki je sicer zaostalo, pa se vendar opravljati ni dalo; in vendar ni bilo náde, da se bo kaj zboljšalo. Marsikdo bi bil sicer rekel, da o takem vremenu se tudi nikdo ne podá na takšno oddaljeno božjo pot, kot je k Mariji na Ojstervico, ki je že stara, jako stara, navadna vsako leto ob prazniku sv. Sreca Jezusovega; drugi pak so bili zopet nasprotnega mnenja, da v takšem vremenu se domá še manj zamudi. K poslednjim sem se prišteval tudi jaz in željuo pričakoval četrtka pred imenovanim praznikom, da pojdem z drugimi verniki ogledovat si zanimivosti te, sedaj ponemčene, nekđaj slovenske zemlje srednega Štajarja in že pred poludnevom tega dne sem mahal z dežnikom proti Vuhredu. Vreme se jenamreč hitro po našim od-

hodu zjasnilo, solnce je grelo in delavci so gomazeli na travnike in njive.

Bil sem sam in ker mi je tukaj kraj itak že znan, se niti veliko oziral nisem. Le na novi Vuhredski cerkvi so obstale moje oči, kakor obstanejo vsacega, ki ima zanimanje za krasne stavbe, prav, kakor se glasi tudi napis nad velikimi cerkvenimi vrati v latinskem in slovenskem jeziku: „Veni viator! Ecce tabernaculum Dei vivi! — Pridi popotnik! Glej hišo živega Boga!“ Hitro doli na brodu pak izvem, da pojdejo tudi Marnberški gospod kaplan z nami in vesela náda mične božje poti se mi je rodila v prsih.

Prerano sem dospel v Marnberg. Božjepotniki bodo odšli še le po večernicah ob dveh in do tija so manjkale še tri ure. Kaj toraj storiti? Ko si splaknem nekoliko žejno grlo s pivom, namenil sem po poldnevu vsekako le oditi; kajti vedoželjnemu potniku bi bilo tū vendar le predolgo čakati. In ko krenem po poti na Radleg, pridruži se mi že nov tovariš, mlad fanté iz domačega kraja, s katerim sva se potem podala počasi po grabnu navzgor.

Marnberški trg nima prav nobenih zanimivosti,

niti gledé stavb, niti gledé svoje lege. Poslopja so priprosta in razstrošena ob cesti, ki pelje z Maribora na Celovec, da niti skoraj ne veš, bi ga smatral za trg ali ne; pa nemška govorica ti bije že tukaj na ušesa, če tudi je prebivalstvo še večinoma slovensko.

Kmaló za Marnbergom poleg potoka stoji staro poslopje, bivši nekdanji nunski samostan, ki pa je povsem zapuščeno brez šip v oknih, in tudi ne vém čegava last. Prebiva bajé v njem še nekaj najemnikov, pa ti morajo biti že za vse vtrjeni, da puščajo prosti vhod vetru in mrazu po zimi. Do časa cesarja Jožefa II. stanovale so tukaj nune, in imele svoje posestva celó na desni strani Drave, a ta jih je poleg neštevilnih drugih samostanov pregnal; govori se, da vsled nečednostnega življenja. Njih lastnine, sploh „grajske“ imenovane so pokupili kmetje.

Ne brigajoč se dosti za zgodovino tega samostana, šla sva s tovarišem jadno po grapi navkreber mimo nekoliko žag in mlinov; pa ozka kolovozna pot se je vlekla in vlekla, predno sva došla na prosto stezo, ki je vodila naravnost navpik. Pelje sicer čez Radleg tudi prava velika cesta, pa Slovenci smo

Poglavitno poročilo te mogočne države je pa skupna armada, to je trdna vez, ki združuje dežele tastran in onstran Litave. Zato pa hoče Košutova stranka raztrgati to trdno vez, da bi se vresničila beseda: Avstrije ni več. Kdor poskuša vničiti to vez, je sovražnik države Avstro-Ogerske. Taki „politi-karji“ pa niso le po ulicah, marveč to so vsi tisti (morda so tudi v državnih službah), ki pravijo, da je narodna čast, da je narodov ponos razžaljen. — Kar se je zgodilo, spada skoz in skoz v polnomoč najvišega gospoda vojne. Ogerska vlada hoče vstreči levici, zato tirja kaj tacega, kar ni mogoče. Bog varuj, da bi se takim pouličnim politikom in njih pristašem kaj prijenjalo, potem se meče v nenasitljivo brezdnost.

Da, za čast gré tukaj, a ne za čast ogerskega ljudstva, ktero ni nihče razžalil, ki se tudi razžaljenega ne čuti, marveč za čast skupne armade, ta čast se ne smé napadati v imenu naroda ogerskega, kar vendar se je od zapeljivcev zgodilo.

Tako najdemo povsod znamenja, po katerih se nam je ravnati, kedar presojamo ali zapisujemo dnevne dogodbe. — Na nebu včasih potegne nasproten veter, in vsa prerokovanja vremenoslovcev so ta hip lažnjiva, tako so tudi politična prerokovanja. Nastopi dejanje, ktero vse iznenadi, in vse še tako bistroumne kombinacije politikarjev poklicanih in nepoklicanih so ovržene, kajti povsod velja: Človek obrača, Bog pa obrne.

Politični pregled.

V Ljubljani, 6. avgusta.

Notranje dežele.

Tudi najlepše in najboljše reči se človek s časoma naveliča. V dokaz tega evo Vam nemško-liberalce. Kako Vam je bil ta rod v *centralizem* zaljubljen, tega nam ni treba še le razlagati, ker je ravno že predobro znano. Le toliko hočemo reči, da jim je bil centralizem nekaj vzvišenega, nekaj vzornega, kjer so se nadjali vsega v obilnosti najti, kar človek potrebuje za ta in za oni svet. Koliko so jim avtonomisti nasprotno dokazovali, da centralizem ni za državo kakor je Avstrija, ker ji je, če ne že naravnost poguben, pa vsaj silno škodljiv, ker ovira posamične narodnosti v njihovem razvoju. Centralizem pospeševal in gojil bi le birokratizem in ovaštvo poglaval bi zopet v cvetje, kakor nekdanj pod Bachovo dobo. Centralizem je za narodni razvoj in za krepak napredek njegov na podlagi lastne moči prav to, kar so verige vkleknjenemu človeku. Sedaj so se v tem smislu tudi Nemcem oči odprle, ter so sami spregledali, za kako nesmislijo so se desetletja pehali in borili. Sedaj sami že pripoznavajo, da ne gré, da centralizem ni za Avstrijo in njene narode! „Deutsche Volkszeitung“ v tem smislu pravi, da centralizem v Avstriji ni več mogoč, ker prav nemška stranka, ktera bi se morala po njegovi vpeljavi takoj na čelo postaviti celi državi, tej svoji nalogi ni več kos. Narodnosti bi jo zmele med seboj v borbi za centralizem, če bi se med nje upala. Današnja Avstrija more in mora se obdržati in razvijati edino le še na podlagi narodnostni; tej pa centralizem nikakor ne ugaja.

Kako marljivi da so sedanji *avstrijski ministri*, razvidi se iz sledečih vrstic. Ko se je bila huda vročina pričela, pobrala je večina ministrov svoje reči in se je šla iz zaprašenega Dunaja venkaj na kmete hladiti. To priliko porabili so Dunajski židovski listi, da so se z ministri nekoliko pošalili,

češ, te dni je bil načelnik trgovskega ministerstva edini minister na Dunaji, kteremu so bili vsi ministri stoli na razpolaganje. To se dá tudi tako umeti, da je trgovski minister od vseh drugih prejel nalog, v njegovem imenu važne zadeve reševati, dokler se sami ne povrnejo domú, druge naj pa počakajo. Tako je umel to šalo tudi Dunajski „Freundenblatt“, ki to reč pojasnjuje tako-le: „Dotični list naj zaradi ministrov in njihovega poslovanja le brez skrbi bo. Res je, da je bil v hudi vročini in je še samo eden minister na Dunaji in sicer naučni minister Gautschi, ki se pa nikakor ne briga za vladne dela drugih ministrov, temveč to dela vsak minister v svojem področju sam. Kajti vsi dajo si vsakdanje došle uloge, pisma in druga dela redno na letovišča pošiljati, kjer jih sproti opravljajo. Posebno se po tej izredni marljivosti odlikujeta grof Taaffe in minister Dunajevski.“ Toliko je gotovo, da uradna dela nobenega ministerstva zato ne trpijo, če tudi tega ali onega ministra kake dni ni domá.

Med tem, ko si vse kar je z veliko politiko v zvezi, oddiha od težavnega in trudapolnega dela, se ubogi Tisza od mesta do mesta peha in poti, kar ga konec ni. Komaj se je iz enega kraja domu povrnil, že pride telegram: „Tisza se je na Dunaj podal, kjer se imata s Kalnoky-jem nekaj pogovoriti.“ Kar ga tako neprestano po svetu podi, je razširjena misel, kakor da bi bil Tisza sovražnik ali vsaj nasprotnik skupne armade. Tisza, se vé, da pa to silno boli in za to skuša prati in oprati se, kjer se nadja, da bi se mu bolje posrečilo. V tem smislu najel si je tudi vladno glasilo „Nemzet“, da se zanj poteguje. „Nemzet“ pravi: „Na Ogorskem ni nihče skupni armadi sovražen, in če se prav pomisli, še celó tisti ne, ki so se v poslednjem času proti njej oglasili! Kar je pa treznih, je vsem na tem ležeče, da se ohrani državi krepka zaslomba. Ogorska je dobro prepričana, koliko pozornost da Francozje na svojo armado obračajo in kako skrbno da jo izgojajo Nemci. — Gledé obeh teh držav mora tudi naša skupna država na to gledati, da si ne bo svoje oborožene sile po neumnosti krhala. To je tudi resnično. Gorjé ti Avstro-Ogerska, če si daš razcepiti svojo armado! Po tebi bo. Madjarski šovinisti tega se vé da ne sprevidijo, dobro pa je, da se jim Tisza ni dal zapeljati. Nadjati se je na vsak način, da bode zdrava pamet bolešno nečimernost in hrepenenje po lastni armadi spodrinila.

Vnanje države.

Potovanje nadvojvode Karola Ludovika na Rusko še vedno ni vgnano. Čem več se politikarji in diplomatje z njim pečajo, tem zanimiveje reči prihajajo na dan gledé naših prijateljskih razmer z Rusijo. Posebno si pa ruski listi dan na dan prizadevajo dokazati, kako da je to potovanje politično imenitno. „Že to je pomenljivo“, pravi „Nov. Vrem.“, „da so časi tako redki, v kterih se ta ali oni nadvojvoda na Rusko pokaže, če tudi bi vsako leto lahko vsaj po dva prišla. Sedanje potovanje je na vsak način v zvezi s političnim poslanstvom, da bi se vsakojake nejasne razmere med Avstrijo, Srbijo, Črno goro in Bolgarijo pojasnile. Avstrija se želi splošnim evropskim homatijam ogniti — Rusija tudi. Toda tukaj pridejo sedaj v poštev še druge reči, s kterimi do sedaj nismo računili. Angleže mislimo. Le-ti so si kar čez noč premislili ter so gnjili Turčiji, kot politični in vojni zaveznici slovo dali; ker pa dobro vedó, da Rusija vedno bolj k morju sili, prizadevajo si sedaj namesto Turčije Avstrijo za-se pridobiti, s katero v zvezi bi potem Rusijo po svoji volji ovirali. To bi bilo pa silno nevarno za Avstrijo, kajti Rusija bi jo takoj napadla. Da bi pa Avstrijo Angleži tem laglje pridobili, poslali so na Dunaj sporočilo, da, če jim v tem smislu v roke seže, ne bodo prav nič rekli in če bo treba, nas hočejo še celó podpirati, naj se tudi prav do Dardanel pomaknemo. To tudi na Dunaji prav dobro vedó, da bi Angleži nič ne rekli, ali oglašil se bo neki drugi in ta je

Rusija. Dardanele bo ona podedovala po bolnem možu in gorjé mu, kdor bi jih ji odtrgati hotel.

Ruski list „Novosti“ je že popolnoma obupal, da bi se stare prijazne razmere med Avstrijo in Rusijo zopet kmalo povrnil, kterih po njegovem mnenju tudi prav nič treba ni. Dalje „Novosti“ daje Rusiji dober svét, da če neče sama sebe prekaniti, naj Avstriji nikar ne zaupa. „Nov. Vremja“ je tudi teh misli; ob enem pa napravi korak dalje, rekoč, da je hinavska prijaznost, za katero ste se do sedaj Avstrija in Rusija skrivali, nesposobna drema takima državama in da je mnogo bolje v javnem boji svojo srečo poskusiti, kakor pa svojega soseda slepiti in si s sleparstvom pot dalje gladiti do svojega cilja. Rusi so namreč prav do trdnega prepričani, da imata Avstrija in Rusija obe eden in tisti smoter — razširjanje do egejskega morja. Če bi bilo po Giersovem, bi ga obe lahko dosegli brez boja. Ker se pa drugi sami sebi bolj premeteni dozdevajo, kakor pa mislijo, da je Giers, potisnili so moža v kot ter so izdali geslo: Avstrija ob egejskem morji nima prav nič iskati; kolikor bo napravila tja doli korakov, toliko jih bo storila nam na škodo in mi jo moramo zavračati! Svojega vpliva Avstriji na ljubo na Balkanu ne smemo zgubiti, zakaj pa sploh puške nosimo? Še bolj divji so pa Rusi na nas, od kar se čuje, da je Bismark v Kissengenu Kalnoky-ju rekel, da naj po Balkanu postopa kakor mu drago, Nemci ga ne bodo prav nič ovirali; edino tega ne sme dovoliti, da bi Rusi Bolgarijo zasedli.

Črnogorski vojvoda Peko Pavlovič znan iz srbsko-turške vojke moral se je zaradi političnih razmer umakniti v Bolgarijo, kjer je z več drugimi Črnogorci do sedaj živel. Ravno kar naznanja pa „Pol. Corr.“ iz Carigrada, da je ruski konzul v Sofiji ruskemu poslanstvu v Carigradu sporočil, da je znani Črnogorski vojvoda Peko Pavlovič dobil dovoljenje, da se sme s svojo družino in z dražetimi drugimi Črnogorci vrniti domu na Črno goro. Ob enem je bolgarski ruski konzul prosil rusko poslanstvo, da naj ono vse potrebno vkrene pri visoki porti, ktera naj takoj turškim oblastnikom v Palanki, Pristini in Mitrovici dá povelje, da imajo skrbeti za varnost potujočih Črnogorcev preko Albanije. Da Črnogora sedaj Peko Pavloviča in več drugih Črnogorcev domu kliče ni kar navaden slučaj, temveč mora svoj pomen imeti in ga tudi ima v homatijah, ki se bodo morda že prav kmalo na Balkanu iz novega pričele. Teh se misli Črnogora kolikor toliko dejanski vdeležiti, za kar pa zopet svojih vojevod potrebuje. Mogoče je pa tudi, da se misli s Turki v Albaniji sprijeti, kjer se po malem že tako vedno lasajo. Zastonj se Peko Pavlovič nikakor ne vrača domu.

Izvirni dopisi.

Z Bleda, 5. avgusta. Potrdili nam bode radi, če se pohvalimo, da je na Bledu vse v redu in lepo, če farno cerkev in še kaj malega odštejemo. Med to zadnje pa ne štejemo naše vrle požarne brambe, ki je že drugič junaško stala in gasila požar pretečeno soboto popoldne.

Srečo so imeli, da so v dobri uri velik ogenj sredi lesenih streh premagali.

Želé sami in želimo vsi, da bi jih ta sreča ne zapustila nikdar. V ta blagi namen dali bodo svojo zastavo in požarno orodje blagosloviti v domači farni cerkvi.

Slavnost ta se bo vršila, kakor je v razposlanem vabilu naznanjeno, v nedeljo, 8. avgusta ob 10. uri zjutraj, in se bo sklenila popoldne s tombolo na korist požarne brambe. Zadnja točka vsporeda, ktera vabi na plesni venček, bi se bila bolj

kakor Črnogorci; kjer je bližje, tam bomo šli, če tudi znabiti z večjim trudom.

Po tej stezi, gosto z grmičjem in drevjem obraščeni, je bilo bajé včas nevarno človeku samemu hoditi, ker večkrat se je že primerilo, da so tolovaji potnika napadli, kar priča tudi zapuščen, a poleg steze sezidan križ, ki stoji na prostoru, kjer je eden popotnikov po lupežnikih smrt storil. Povdarjajoč sicer ta primerljaj šla sva s tovarišem malomarno dalje. Vrh gorovja Radleg stoji še kmetija, lesena hiša z enakim gospodarskim poslopjem, in še nekaj korakov navzgor, stala sva poleg lesenega križa tesno na slovenski-nemški meji.

Kakšen razgled! Nazaj so se videle le planine in doline, a naprej na sever polagoma se znižajoče pogorje, ki je obetalo biti kaj rodovitno in plodnosno. Ko povem tovaršu, kako Nemci očitajo Slovence, da njih stariši vodijo svoje otroke na ta le grič in pokazujejo kakor Bog Mojzesu s prstom na to stran, govoreč: Dobro se drži, tukaj le na tej strani boš našel dobro „pupo in pápo“ (jed in pijačo), kar

doma nisi imel (kar pa ne vem, ali je res ali ne). Midva vkreneva jo s tovarišem poleg telegrafnih drogov po stezi navzdol. Od začetka je svet tukaj dosti zapuščen, le nekoliko koscev z modrimi predpasniki je pohojevalo na kakem travniku, med kterimi si videl tudi kako žensko; vendar moških je bilo zmirom več nego žensk. Sploh se mora reči, da se je vprašanje za ženske tu dobro rešilo, kajti moški opravljajo vsa kmetijska poljedeljska dela; okopujejo, žanjejo, kosijo itd., ženske pak pohajajo gosposki po hišah — brez posla.

Po dobro uro dolgi poti dospela naposled mimo steklarne v Ivnik (Eibiswald), od tukajšnjih Slovencev Jünik imenovan, pa zavila sva jo raje po cesti mimo železne tovarne, ne hoteč iti skozi trg. Hud smrad premoga vdarjal je močno v nos, in od dima bilo je vse črno, poslopja, ploti, cesta in celó trava.

V Ivniku je istinito obširna tovarna za izdelovanje železa, toda malokomu je vhod v njo dopuščen; nevljudnost Nemcev do Slovencev se tukaj

še kaj posebno kaže. Le pri vratih sva pokuknila s tovarišem nekoliko notri, in gledajoč vse to vrtenje, vdarjanje in vozarenje razbeljenega železa, sem se nehoté spominjal — pekla, kajti boljše predstave zanj si ne bi zamogel vmisliti. Delavci so bili vsi sajasti, smrad in vročina neznosljiva, a še nevljudnost povrh — hajdimo le dalje! In šla sva. Na drugi strani tovarne vkreneva jo zopet na grič in od nikogar pozdravljena, tudi sama nisva nikogar pozdravljala, kakor bi se bila držala réka: Na poti nikogar ne pozdravljajte. Ker sva bila še takó sama, razun dveh iz Mute prišedših žensk — matere in hčere — sva sklenila si višje na griču nekoliko odpočiti, kar se je na mehki travi tudi pošteno zgodilo.

Ivnik leži sicer že precej nizko, pa dosti nižje vendar ne kot Marnberg, vsekako pa se nahaja tukaj že vinograd poleg vinograda, kjer se pride-luje znani „nemški šilhar“, ki ne stoji čez eno leto. Včas je bilo to vino tukaj v resnici jako po ceni, za 20 kr. stari bokal, a zdaj je tudi kisli eviček po

prilagodno na posebnih vabilih razglasila. Božje in posvetno ne gré prav vkup.

Ko bi Vi Ljubljanci hoteli dobro zavod požarne brambke podpreti — z lepim — za-se pa krasne dobitke zadeti itd., pridite v nedeljo na Bled, kjer se vam bo najlepša priložnost ponujala. Tako vabi: Odbor.

Iz Celja, 5. avgusta. (Visokočast. gosp. Ant. Lednik), kterege so nemškutarji, potem pa orožniki zadnja leta hudo stiskali, podal se je 3. t. m. na svojo faro v Podstredo, ktero je po velikodušnosti Vašega premil. knezo-škofa že meseca aprila 1885 dobil, na ktero pa je še le po slavni zmagi pred c. kr. Celjsko okrožno sodnijo z dne 22. junija t. l., bil letos na god slov. apost. ss. Cirila in Metoda kanonično vmeščen.

Prihodnjo nedeljo bode Podstredčanom in njihovim sosedom novega č. g. župnika predstavljal knezo-škofijski duhovni svetovalec in c. kr. profesor veronauka na Celjski gimnaziji, prečast. g. Ivan Krušič, bližnji sorodnik novega g. župnika, ker so Kozijanski prečast. g. dekan isto nedeljo to storiti službeno zadržani. Je pa menda tudi ni dekanije, da bi imela zaporedoma toliko svečanostij, kolikor jih bo v teh počitnicah imela Kozijanska: Na Pilštani in v Šempetru (2) novi maši, v Podstredi inštalacija novega g. župnika, v Šempetru dne 30. avgusta zlata sv. maša prečast. gospoda Sevnika itd. Bog daj vsem, starim in mladim gospodom, še dolgo v Gospodovem vinogradu delovati!

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

VIII. G. zbor. svetnik J. Zitnik poroča o prošnjah dveh krojačev za oprostitev od dokaza sposobnosti za nastop in samostojno izvrševanje obrta. Dasi dotična prosilca ne moreta predložiti učenih spričeval, dokazala sta vendar s spričevali, da sta delala kot pomočnika nad 5 let v svojem obrtu. C. kr. okrajno glavarstvo priporoča prošnji in odsek preverjen o sposobnosti prosilcev za samostojni nastop in izvrševanje obrta se soglašja s tem priporočilom ter predlaga:

Slavna zbornica naj izvoli prošnji c. kr. vladi priporočiti.

Predlog se sprejme.

G. zbor. svetnik A. Klein poroča o prošnji nekega kovača za oprostitev od dokaza sposobnosti za nastop in samostojno izvrševanje kovaškega obrta za izdelovanje železnine za vozove. Prosilec ne more predložiti vseh zakonito zahtevanih dokazov sposobnosti, pač se izkaže s spričevali, da se je kovaštva učil tri leta ter pozneje delal dalj časa kot kovaški pomočnik. To prošnje toplo priporoča občinsko predstojništvo in c. kr. okrajno glavarstvo, zatoraj je odsek mnenja, da bi se prošnji ugodilo ter predlaga:

Slavna zbornica naj izvoli prošnjo priporočiti. Predlog se sprejme.

IX. G. zbor. svetnik Karol Luckmann poroča, da so se pri železniški tarifni enkėti l. 1882 in 1883 stavljeni predlogi deloma že izveli. Visoko c. kr. trgovinsko ministerstvo je o tej zadevi z vis. ukazom z dne 31. marca 1886, št. 1428 naslednje naznanilo:

10 kr. četrt litra. Toraj svā sklenila s tovarišem, držati se le piva, ki je za popotnega človeka dosti boljše od tistega „šilharja“. Ko si redno počinem, vzdignemo se zopet in prišedši na novi grič, veselili sme se krasnega razgleda, ki se tukaj potniku odpira. Kakor-koli se okó ozré, povsod vidi zidane in z opeko krite hišice, na nizkih gričih vinograde in polja, ki posebno letos veliko obetajo. Takšen blagoslovljen kraj se vé, da je moral tujec mikati, in če je bil nekaj naselbina Slovencev, prišel je najbrž po lokavosti in potujčenju v last tujcem, kakor je sploh že navadno. V resnici, naj bi bili še prebivalci Slovencev, pa bi prijetniših krajev težko našel, ali sedaj tu Slovencev ne dobi odgovora, kajti Nemci tukaj ne znajo razun svoje robate nemščine, ki je le v cerkvi in trgih nekoliko prijetnejša, nobenega drugega jezika.

(Dalje prih.)

„V prilogi pošiljam slavni zbornici izvod odtisa od naredbe z dne 31. marca 1886, št. 1428, ktera je obrnena do upravnega sveta avstr. oger. železniške družbe na Dunaji, tikajoče se sklepov avstr. oger. železnice glede želj enkète za železniške tarife, z opomnjo, da se vsem avstr. železniškim upraviteljstvom ob enem dopošlje po jeden izvod tega odtisa.

Ker se v tej naredbi, kakor so v resnici, na jedni strani ne navajajo predlogi, kateri se nanašajo na železniški poslovni pravilnik in na ravnanje s kartelami in večinoma niso mogli biti predmet pravemu sklepanju od strani železniških upraviteljstev in ker bi na drugi strani bilo za slavno zbornico tudi vredno, spoznati vsaj ob kratkem nagibe, s katerimi so železniška upraviteljstva utrjevale to, da so odklonile ali niso podrobneje pretresovale posamičnih želj enkétin, se ob enem vse te želje in predlogi sestavljeni z rešitvijo vred kot priloga v znanje pridenejo.

Iz te sestave se razvidi, da je bistven del predlogov železniško-tarifne enkète že izveden, deloma pa se izvršitvi približa.

Če so vendar marsiktere želje ostale neizpolnjene, je v prvi vrsti treba premisliti, da gré v premnogh slučajih za prostovoljne naredbe avstrijskih železniških podjetij, katerim so se ogerske železnice radostno pridružile in da nisem v stanu jih k složnemu postopanju v tej zadevi imperativno napotiti.

K temu pridružijo se resni preudarki finančjelne narave, kateri odločno zahtevajo, da se primerno ozir jemlje na vse davkoplačevalce in na železniški kredit ter se mi kaže, da treba z ozirom na promet in dohodke tudi tam, kjer nisem oviran ukreniti daleč segajoče naredbe, ne samo dati veljavo stališču večkrat le malemu delu neposrednih interesentov, ker je važno in se treba na to ozirati v onih slučajih, v katerih se direktno ali nedirektno na obširne olajšave pri tarifih za blago mereče želje niso mogle nič ali le deloma izpolniti.

Ker toraj s tem razpravo o uspehih železniško-tarifne enkète za leto 1882—1883 na sploh že z ozirom na pravice in dolžnosti od tedaj oživljenega c. kr. državnega železniškega sveta kot dokončane smatram, mi je tudi ob tej priliki v veliko zadovoljstvo, slavni zbornici za uneto in uspešno sodelovanje tamošnjih delegirancev pri delovanji enkète izreči svojo največjo zahvalo in popolno priznanje.“

Gosp. poročevalec, kateri je bil kot zastopnik zbornice tudi član tarifne enkète, opozarja posebno na naslednje točke iz ukaza vis. trgovinskega ministerstva z dne 31. marca 1886, št. 1428 do upravnega sveta avstr. oger. železniške družbe in iz sestave pri železniški tarifni enkėti leta 1882—1883 stavljenih predlogov in njih rešitve:

„Z ozirom na v skupini IX. pod F. stavljenih predlogih nameravana pravila za napravo zveznih tarifov, kateri se tako glasijo:

„Pod tem pogojem, da se vsa železniška podjetja, kakor tudi parobrodna društva v Avstro-Ogerski k enakemu postopanju zavežejo, ostanejo naslednja načela meročajna:

a) pri notranjem krajevnem pridružnem in zveznem prometu se ne smejo praviloma na jedni in isti prometni progi in pod enakimi pogoji za blago jednake vrste za krajše oddaljenost zaračunjavati višji skupni transportni stroški kot oni, kateri se na podlagi tarifov ravnokar omenjenih prometov pokažejo;

b) pri prometu od inozemske postaje k postaji avstro-ogerskih železnic ne sme skupna vozarina za jedno transportno robo pod enakimi pogoji nižja biti, nego vozarina k isti postaji od domače postaje, mimo ktere se prepelje inozemsko blago k dotični postaji;

c) pri napravi tarifov z znižanimi vozarinskimi nastavki za promet iz inozemstva v inozemstvo skozi naše dežele morajo se inozemske železnice držati načela, da se skupni vozarinski nastavek od inozemske postaje skozi naše dežele, ktera je tukajšnji mejni postaji (vhodni postaji) najbližja ter v dotični tarif sprejeta, ne sme nižje zaračunati, kakor pod enakimi pogoji skupni vozarinski nastavek v direktnem prometu od prej omenjene domače mejne postaje (vhodne postaje) in ravno tako od vsake drage na transportni poti inozemskega blaga ležeče domače postaje proti isti inozemski postaji;

d) zgoraj pod a) do c) postavljena pravila ne veljajo v prometu z morskimi pristanišči, z vodnimi skladišči, kakor tudi ne pri konkurenčnem prometu proti inozemskim transportnim potom;

e) pri nastavi novih tarifov ravnati se je po gorenjih načelih; v kolikor se najdejo v obstoječih tarifih razlike od teh načel, se mora to popraviti.“

Konečno povdarja gosp. poročevalec, da se je v državno-železniškem svetu vedno potezal za načelo pod a) omenjeno, naj bi se za manufakturno blago izdal nov tarif, kateri bi se oziral na naše želje; g. poročevalec izreka nadejo, da se za Ljubljano izdā razmeram primeren nov tarif ter predlaga:

Slavna zbornica naj izvoli to poročilo v znanje vzeti.

Predlog se sprejme.

(Dalje prih.)

Domače novice.

(Za sprejem v Ljubljansko bogoslovno sene-nišče) je letos dozda na novo dva in dvajset kandidatov prosilo, med temi sedem iz Českega.

(Pisateljsko društvo) napravi v nedeljo, 8. t. m., popoldne izlet na Velče. Odpelje se iz Ljubljane z vlakom ob 3. uri do Zaloga, vrne se pa zvečer ob 10. uri. Vabijo se tudi vsi prijatelji tega društva z družinami vred.

(Ciril-Metodovo društvo v Ljubljani) je zborovalo večeraj 5. t. m. Predsedoval je prof. č. gosp. Toma Zupan. Tajnik č. g. Žlogar prebere zapisnik zadnje seje in poroča o delovanji društvenem. G. Hribar bere oglas ali poziv za pristop in gosp. Svetec navod in poduk, kako se imajo osnovati podružnice. Oboje se sprejme po kratk razgovoru in se bode po primernem načinu objavilo. — Za neobhodno potreben otročji vrt na Štajarskem se bode dala primerna denarna pomoč že za prihodnje šolsko leto. Dalje poroča denarničar dr. Vošnjak o premoženji društvenem. Razgovori se dalje vrše, kako skrbeti za razširjenje društva, za denarne prihodke in kako nasnovati blagotvorno delovanje. — Sklene se konečno, da ima biti ta mesec še enkrat odborova seja.

(Vabilo) k v nedeljo dne 8. avg. 1886 vršujoči se slavnosti blagoslovljenja zastave in brizgalnice, ktero priredi prostovoljna požarna bramba na Bledu. Vspored: Ob 10. uri popoldne: Blagoslovljenje zastave in brizgalnice pri župni cerkvi na Bledu. — Ob 3. uri popoldne: Koncert na slavnostnem prostoru. — Ob 4. uri popoldne: Tombola na slavnostnem prostoru. — Ob 8. uri zvečer: Razsvetljava jezera in vožnja po jezeru z godbo. Čisti dohodek tombole pripade fondu požarne bramb. — Darila za tombolo se hvaležno prejemajo in se prosi izročiti jih v prodajalnico gosp. Oto Wölfling-a (Hotel Mallner). Pri slabem vremenu preloži se slavnost na nedeljo 15. avgusta t. l. K mnogobrojni udeležbi vabi udano odbor.

(Duhovske spremembe.) Za županijo sv. Petra v Savinjski dolini imenovan je č. g. Ferdinand Jan, dosedaj župnik pri sv. Miklavži za Slov. Gradcem.

(Volilni shod) skliče polit. društvo „Sloga“ v Ormoži v nedeljo 8. t. m. ob 3. uri popoldne v gostilni g. Zinka; kanonik dr. Gregorec bode razlagal svoj program kot kandidat za poslanca v državni zbor.

(Viteški križ Franc Josipovega reda) prejel je č. g. Andrej Jekše, dekan v Kobaridu od presvitega cesarja v priznanje svojih zaslug v vinogradu Gospodovem. Čestitamo!

(Vabilo) k slavnosti, ktero priredi „Slovensko pevsko društvo“ v nedeljo 15. avgusta t. l. v Ptui. — A. Vspored za II. veliki zbor, ki bode ob 11. uri predpoldan v veliki dvorani Ptuijske čitalnice. I. Pozdrav in nagovor predsednika. — II. Poročilo tajnika. — III. Poročilo blagajnika. — IV. Poročilo računskih preglednikov. — V. Volitev a) predsednika in odbora; b) računskih preglednikov. — VI. Razni nasveti. — B. Vspored „pevskega zbora“ s sodelovanjem polnoštevne godbe c. kr. 47. pešpolka baron pl. Beck pod vodstvom c. kr. kapelnika J. F. Wagnerja na vrtu oo. Minoritov v Ptui. — 1. Flotow: Overtura k operi „Martha“, svira vojaška godba. — 2. D. Jenko: „Naprej“, moški zbor. — 3. Loeschhorn:

Večerna pesen za godbo na lok, svira vojaška godba. — 4. dr. G. Ipavec: a) Slovenska dežela, b) Pod lipo, mešana zbor. — 5. Šebek: Bulgarski plesi, svira vojaška godba. — 6. Nessler: Napev iz opere „Der Trompeter von Säkkingen“, solo za rog s spremljevanjem orkestra. — 7. A. Nedved: „Moj dom“, moški zbor. — 8. J. Strauss: Potpourri iz operete „Der Zigeunerbaron“, za orkester priredil J. F. Wagner. — 9. A. Foerster: „Ave Marija“, iz operete Gorenjski slavček, mešani zbor s spremljevanjem orkestra. — 10. Hodoušek: „Sousedská čtverilka“, svira vojaška godba. — 11. dr. Benj. Ipavec: „Kdo je mar?“ Veliki moški zbor s samospeli za tenor, bariton, bas in spremljevanjem orkestra. — Začetek točno ob 4. uri popoldan. — Ustopnina: a) za neude 1 gld., b) podpirajoče ude 50 kr., c) izvršujoči udi prosti, e) kmeti 30 kr. od osebe. — Ustop imajo p. n. čast. udje, povabljeni in upepljani gostje. — C. Po koncertu prosta zabava v Narodnem domu s petjem, godbo in plesom. — Pri prosti zabavi nastopijo posamezna pevka društva in svira vojaška godba. V Ptuji 1. avgusta 1886.

Odbor.

(Nj. ekscelesca mil. gosp. dr. Stepischnegg), škof Mariborski, so kakor se nam iz Toplice naznanja 5. avg. prišli na Dobrno. Nekoliko časa po prihodu, ob poldnesi uri je visokoistemu glasba svirala večernico.

(Blaga žena) je na vsak način vdova Dobovičnik na Štajarskem ali po domače „Dobrnska mlinarica“; lansko leto kupila je neko hišo za 2000 gld. Letos jo je pa darovala za župnijsko sirotišče, kjer bodo ubožci svoj dom imeli. Bog ji povrni stotisočkrat; v tem oziru se pri nas še veliko premalo stori! Pa bi se lahko, če bi ljudje le nekaj več srca imeli za svojega raztrganega brata.

(Umrli je) dne 2. t. m. v Gorici zelo priljubljeni in občečislani vodja tukajšnje gluhonemnice, monsignor Andrej Pavletič, hišnik Nj. Svetosti in vitez Franc Josipovega reda. K njegovemu pogrebu, katerega se je v torek vdeležila obilna množica ljudi iz vseh stanov, vabil je tudi deželni odbor. „L'eco del Litorale“ pravi: „S svojo neprestano ljubeznijo, s katero je skozi toliko let vedno skrbel za nesrečne gluhoneme, zaslužil si je monsignor A. Pavletič v resnici spoštovanje in ljubezen vsakega, kdor ga je poznal. S svojimi nesrečnimi gojenci, ktere je ljubil, kakor mati svoje otroke, čutil je vse nadloge in težave, zadevajoče onega, komur manjka največjega daru božjega, daru govora. Srce njegovo bilo je za nje in odgoja, s katero bi se takemu nesrečnežu vsaj nekoliko olajšalo težko stanje na svetu, bila mu je celo življenje vzor, po katerem je vedno hrepenel. Ves svoj čas, vso svojo skrb posvetil je ljubljenski zavodu, katerega je razširil, vtrdil in tako povzdignil, da je danes eden prvih v Avstriji. Celó na smrtni postelji ni pozabil svojih dragih in poklicavši k sebi učitelje, razgovarjal se je z njimi o vseh zadevah zavoda in je marsikaj odločil, kako se ima vrediti. Njegov spomin bode večni. Ne bodo se ga spominjali samo v zavodu, ampak tudi drugod, in rekli bodo: Ljubeznjivo in vstrajno skrbel je vse svoje življenje za gmotno in duševno blagostanje svojih gojencev. Monsgr. Pavletiča dičile so pa še tudi druge lepe lastnosti, posebno živa vera in ljubezen do Boga in do bližnjega, ne gledé na narodnost, kateri kdo pripada. Z živo vero v svojem srci in udanostjo sv. stolu skušal je ta lepa svojstva tudi svojim učencem vcepiti. Za vse enako je skrbel, vse enako ljubil, bodisi Slovenec, Italijan, Hrvat ali Nemec. Poleg tega pa ne smemo pozabiti, kako živo se je pokojnik zanimal tudi za gmotno blagostanje naše dežele. Kmetijstvo in vse, kar mu pripada, pospeševal je po moči; njegovo mnenje v tej zadevi so čislali vsi in marsikteri ga tudi za svet vprašali. Res veliko je storil in dolžni smo mu največjo hvaležnost! Naj blagi mož v miru počiva!“

(Petdesetletnico) praznoval bo bodoči mesec avstro-ogerski Lloyd v Trstu, ter se bo ob tej priliki nevoizdelan parnik „Imperator“ v morje spustil. To velikansko slavnost poveljevala bodeta s svojo navzočnostjo presvitli cesar in cesarjevič.

Telegrami.

Trst, 5. avg. Od včeraj pa do danes opoldne zbolelo je tukaj sedem oseb za kolero, dve ste pa umrli. — V Reki v poslednjih dveh dneh za kolero ni nihče zbolel.

Petrograd, 5. avg. Kolera se je pokazala v Jokohamski luki in pa v Nangasaki.

London, 4. avg. Gladstone je sporočil vsem svojim znancem in prijateljem, da mu je počitka potreba. Zato se misli kam v senco podati in pravi, da mu zaradi tega ne bo mogoče na pisma došla mu lastnoročno odgovarjati.

Umrli so:

4. julija. Albin Jebačin, uradnega sluge sin, 2 leti, sv. Florjana ulice št. 40, Croup. — Andrej Dolinar, trgovec, 23 let, 8 mes., Krakovske ulice št. 27, Myelitis acuta.

Vremensko sporočilo.

čas	Stanje	Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja	zrakomera v mm	toplomera po Celziju		
7. u. zjut.	735-13	+11-8	sl. svr.	dež
5. 2. u. pop.	734-12	+13-1	sl. vzh.	oblačno
9. u. zveč.	735-09	+10-2	sl. svzp.	del. oblačno

Cel dan je deževalo, zvečer deloma jasno in jako hladno. Srednja temperatura 11-0° C., za 8-1° pod normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

6. avgusta

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	85 gl. 90 kr.
Sreberna „ 5% „ 100 „ (s 16% davka)	86 „ 55 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	121 „ 20 „
Papirna renta, davka prosta	102 „ 25 „
Akcije avstr.-ogerske banke	870 „ — „
Kreditne akcije	280 „ 70 „
London	126 „ 20 „
Srebro	— „ — „
Francoski napoleond.	10 „ 01 „
Ces. cekini	5 „ 94 „
Nemške marke	61 „ 85 „

Za družbo sv. Cirila in Metoda

sem nadalje sprejel:

Od Šenpeterske podružnice v Ljubljani	200 gl. — kr.
Od Kranjske podružnice v Kranji	135 gl. — kr.
Od dr. Jos. Turnerja v Jamnici na Moravskem,	
kot pokrovitelja	100 gl. — kr.
Od Metliške podružnice	100 gl. — kr.
Od Konjiške podružnice na Štajarskem	150 gl. — kr.
Od banke „Slavije“ v Pragi	300 gl. — kr.
Od J. G., pravnika	— gl. 20 kr.

V Ljubljani, 5. avgusta 1886.

Dr. J. Vošnjak,
blagajnik.

Pri **Slonu**: Oskar Treumann, trgovec, iz Bamberg. — Leifer, Bosanis in Takani, trgovci, z Dunaja. — Jožef Lene, tovarnar, iz Weizsa. — Ig. Filip, trgovec, iz Dombrova. — Herman Botzkar, trgovec, iz Leipza. — Sigmund Löwy, trgovec, iz Pečuha. — Anton Jirka, kapelnik, iz Postojne. — Bertha Pretner, zasebnica, iz Aleksandrije. — Anton Michelli, zasebnik, iz Trsta. — Pri **Tavčarji**: Jurij Vuro, zasebnik, s soprogo, iz Trsta. — Nikol. Rubini, zasebnik, iz Schio. — Pri **Bavarskem dvoru**: Leopold Diamant, potovalec, iz Prage. — G. Thein, potovalec, iz Budapešte.

Pri **Matiču**: W. Goepfinger, trgovec, iz Monakovega. — Müller, Grünberg, Schwarz, Flinscher, Henle in Horwitz, trgovci, z Dunaja. — J. A. Topfer, vodja godbe, s soprogo, Bolzana. — R. Meebold, zasebnik, iz Haidenhaima. — Helena Fittz, iz Grada. — Janez Česnik, trgovski pomočnik, iz Rudolfsvega. — Jožef Gansmaier, učitelj, z družino, iz Kocveja. — Janez Mankoc, trgovec, iz Trsta. — Friderik pl. Hundbrecht, učiteljica, iz Trsta.

Tuji.
4. avgusta.

Št. 4973.

Naznanilo.

(2)

Zaradi glavnega snaženja uradnih prostorov in zaradi drugih potrebnih poprav, ostane deželna blagajnica Kranjska za čas od 9. do vštetega 14. avgusta t. l. strankinemu prometu zaprta.

Od deželnega odbora vojvodinje Kranjske.
V Ljubljani, dne 2. avgusta 1886.

Turnske ure

izdeluje nove ter popravlja stare, kolikor je mogoče, po nizki ceni.

Vsem prečast. gospodom cerkvenim predstojnikom se za obilna naročila vljudno priporoča in obeta pošteno delo

Matija Lenart,
urarna Mirni,
Dolenjsko.

(2)

V našem založništvu je izšla in se dobiva po vseh knjigotržnicah knjiga:

Šaljivi Slovenec.

Zbirka najboljših kratkočasnic iz vseh stanov.

Nabral

Anton Brezovnik, učitelj.

12 pol v 8°. Mehko vezana 60 kr., franko po pošti 65 kr.

Gospod pisatelj, oziroma zbiratelj, mnogo dozdaj le nenatisnenih kratkočasnic gotovo ni imel malo truda pri zbiranju teh kratkočasnic in smešnic, predno je vse nabral, jih opilil in potem primerno razvrstil za vsak stan posebe. Gotovo mu bode vsakdo hvaležen za njegovo delo, saj bode čitajoč podane smešnice preživel marsikatero uro veselo, zginila mu bode za trenutek skrb za vsakdanji pižli kruh, razvedrilo se mu bode lice in telo njegovo protinjeno bode nove moči. Kar je sol jedilom, to je humor (šala) življenju. „Humor zgubljen, življenje zgubljeno“, pravi K. Bühler.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
knjigotržnica

v Ljubljani na Kongresnem trgu.

Brevir v najnovejši izdaji.

BREVIARIUM ROMANUM.

Editio typica S. Rituum Congregationis.

4 zvezki mala 8°.

Regensburg 1886.

Velja gld. 14-88.

Oblika vezane knjige je 18 × 12 cm.

I. Vezan v ovčino z rudečo obrezo	gld. 23-56
II. „ „ z zlato obrezo	24-80
III. „ v pravi šagrin z rudečo obrezo	27-28
VI. „ „ z zlato obrezo	28-52
V. „ „ ter pozlačeni robovi in platnicami	31-—
VI. Vezan v rusko juhtovino z zlato obrezo	37-20

Prav ta izdaja, s katero se gledé izvirnosti nobena druga ne more meriti, smatrati sme se za izvor vsem bodočim brevirjem, ter naj se po njej rešujejo vsakojaki dvomi gledé berila tega ali onega.

O vsebini tega brevirja izjavila se je kongregacija sv. obredov v posebnem dekretu s sledečimi besedami:

„Decretum approbationis“.

Praesens Breviarium Romanum editio ad normam Rubricarum accuratissime redacta, uti typica habenda est, eique futurae editiones conformari debent.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis hae die 12. septembris 1885.

L. S.

To je pač zadosti poročila, da je ta novi in prekrasni brevir v vsakem oziru in v resnici vzorna izdaja. Pa tudi redakcija si je pri urejevanju vse prizadela, da je priredila knjigo kolikor moč zložno in priročno tistemu, ki moli na njo. Citatov je tako malo, da skoraj vredno ni o njih govoriti. Druga, jako znamenita prijetna lastnost knjige so ji pridani nevezani listi, ki obsegajo: „Responsoria I., II., et III., nocturni, Commemorationes et Suffragia Sanctorum, Antiphonae et Versiculi, Psalmi ad Laudes, Magnificat, Benedictus, Venite exultemus et Te Deum.“ Razume se, da se je ozir jemal tudi na najnovejše praznike, Officia votiva in extenso itd. itd.

Naročila na to izdajo brevirja, ki so jo mnogi že zdavnaj pričakovali, kakor na druge liturgične knjige: Missale, Horae etc. etc. sprejema

Katoliška Bukvarna v Ljubljani.